

Lectures d'interès

La religió de l'ateu

(<https://agorafrancesc.wordpress.com/llobres/melich/>).

No he tardat pas massa a complir la prometença de llegir de nou alguna cosa del Joan-Carles Mèlich (https://es.wikipedia.org/wiki/Joan-Carles_M%C3%A8lich). En aquesta ocasió ha estat aquest petit llibret, farcit de saviesa. Tot un al·legat en contra de les visions absolutes i totalitàries del món. Una defensa de la vida prosaica, entesa com aquella que s'arrela en una experiència vital, en un lloc i un moment determinat i que va construint la realitat, va configuren les realitats. Podem llegir a la contraportada del llibre: "La mort de Déu és el final de l'Absolut, però no el final de la religió. Hi ha una altra manera de fer front a les preguntes fonamentals de la vida, als interrogants sobre el sentit de l'existència. És el que, seguint Milan Kundera, l'autor anomena prosa. La prosa és la vida de les singularitats, de la matèria no material, dels objectes que tenen la seva història, d'aquests petits instants de plaer que obren les portes a l'infinit. La prosa és el món de les trobades casuals, de les abraçades abans de sortir de viatge, de les carícies en els moments en què s'obren les portes de l'infern. La prosa és l'àmbit de l'experiència ètica, la del ser-hi, la de la resposta a la demanda del cos d'algú que pateix, la de l'amistat, la de la fecunditat, la de l'erostisme i la del plaer. I la prosa és també l'obertura a la religió de l'ateu, una religió contrària al sagrat en què la bondat ha substituït el Bé i en què la compassió ha ocupat el lloc de la Justícia".

La mente participativa

(<https://agorafrancesc.wordpress.com/llobres/mente-participativa/>) El llibre que incloc avui en aquesta secció és una afortunada troballa, d'aquelles que només es produeixen quan un vaga per les lleixes de les biblioteques a la recerca d'alguna vaguetat. Aquesta obra del filòsof polonès Henryk Skolimowski (https://es.wikipedia.org/wiki/Henryk_Skolimowski) (Varsòvia, 1930 – 2018) suposa a aportació interessant al pensament contemporani que he trobat d'allò més suggeridor. La idea de ment participativa juga amb una concepció del món basada en l'evolució pròpia que genera la participació i pivota sobre tres columnes relacionals: Les persones entre elles, les persones amb l'entorn (ecologia) i les persones amb el cosmos (transcendència). L'autor tracta de donar respostes al llarg del considerable volum sobre preguntes com: Quin paper juga la ment en la construcció de la realitat? Existeix una veritat absoluta i verificable o bé les veritats depenen de les percepcions, la sensibilitat i les facultats cognitives de la ment humana? Skolimowski sosté que el món no és només una suma d'objectes inerts i matèria objectivable, sinó una xarxa subtil de relacions complexes i participatives, en la que nosaltres, espectadors i actors, hi juguem un paper crucial. Reconèixer aquesta condició creativa de la ment, així com la dimensió holística i espiritual del cosmos, és el fonament del model evolutiu i transformador que planteja aquest llibre. L'autor postula un nou paradigma que cerca de donar resposta a la crisi de valors que assola la civilització occidental del segle XXI. La seva idea d'un univers participatiu recupera aspectes essencials del coneixement com l'empatia i l'acceptació

del misteri del cosmos, inherent a l'ordre natural de les coses, i al mateix temps ofereix un camí de sortida al nihilisme contemporani i reclama l'esperança com element irrenunciable de la condició humana, no només com a part de la nostra estructura ontològica, sinó de la cultura mental que ens sosté cada dia.

Ébano

(<https://agorafrancesc.wordpress.com/llobres/ebano/>).